Οι Κύκλοι Ερεύνης τής Αληθείας τού Στυλιανού Αττεσλή

Η φιλοσοφία τών ομάδων αυτών (**Κύκλοι τών Ένδον**) στηρίζεται στην διδασκαλία τού Στυλιανού Αττεσλή, τού επονομαζόμενου και « Μάγου τού Στρόβολου », ενός χαρισματικού, άκρως πνευματικού ανθρώπου, ο οποίος ενσυνείδητα έταξε τον εαυτόν του στην υπηρεσία τών αναγκών τών συνανθρώπων του και υπήρξε με την ζωή του παράδειγμα ανιδιοτέλειας, λιτότητας και κατανόησης.
Δεν συσχέτιζε την διδασκαλία τών κύκλων Ερεύνης τής Αληθείας με **κάποια συγκεκριμένη παράδοση**, αλλά ξεκαθάριζε πως αποτελούσε έναν φορέα μιάς διδασκαλίας εκπορευόμενης από τον αόρατο κόσμο και ο ίδιος λειτουργούσε ως δίαυλος αναμετάδοσης ανώτερων πνευματικών μηνυμάτων και εντολών. Με αυτήν την ξεχωριστή ιδιότητά του έδινε την δυνατότητα σε μία συγκεκριμένη Οντότητα τού Αοράτου να εκφράζεται, όποτε χρειαζόταν, μέσα από την δική του φωνή.
Πάντως σε κάθε περίπτωση τόνιζε ότι η « διδασκαλία » που έδινε ήταν διαχρονική και κατά βάσιν « Εσωτερικός Χριστιανισμός » με προεκτάσεις στα Αιγυπτιακά Μυστήρια τής εποχής τού Φαραώ Αμενχοτέπ τού IV (ή Ακένατον). Είναι η διδασκαλία πού όπως αναφέρουν τα Ευαγγέλια έδινε κατ' ιδίαν στους μαθητές του ο Ιησούς :

<u>Κατά Ματθαίον :</u>

13 : 10-13 ***Και προσελθόντες οι μαθηταί, είπον προς αυτόν· Διά τι λαλείς προς αυτούς διά παραβολών; Ο δε αποκριθείς είπε προς αυτούς· Διότι εις εσάς εδόθη να γνωρίσητε τα μυστήρια τής βασιλείας τών ουρανών, εις εκείνους όμως δεν εδόθη. Διότι όστις έχει, έτι θέλει δοθή εις αυτόν και θέλει περισσευθή· όστις όμως δεν έχει, και ό,τι έχει θέλει αφαιρεθή απ' αυτού.***
Διά τούτο λαλώ προς αυτούς διά παραβολών, διότι βλέποντες δεν βλέπουσι και ακούοντες δεν ακούουσιν ουδέ νοούσι ….

<u>Κατά Μάρκον :</u>

4 : 11-12 ***καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται, ἵνα βλέποντες βλέπωσι καὶ μὴ ἴδωσι, καὶ ἀκούοντες ἀκούωσι καὶ μὴ συνιῶσι, μήποτε ἐπιστρέψωσι καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα.***
4 : 33-34 ***Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον, καθὼς ἠδύναντο ἀκούειν, χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον· <u>κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα</u>.***

Αναφερόταν πάντα στον **Ιησού Χριστό** με τον χαρακτηρισμό **ο Πολυαγαπημένος μας**, και τόνιζε ότι στην ανθρώπινη φύση του (ενσάρκωση) δεν ήταν Εβραίος αλλά ανήκε στην τάξη τών Εσσαίων οι οποίοι ήσαν Ελληνιστές Εβραιίζοντες και κατείχαν όλη την Σοφία τού Μαντείου τών Δελφών.
Ένα άλλο σημαντικό τμήμα τής Διδασκαλίας αναφέρεται στο **<u>Σύμβολο τής Ζωής ►</u>** όπως αυτό διαμορφώθηκε επί Φαραώ Ανκένατον και τροποποιήθηκε από τον Ωριγένη.

Ο Στυλιανός Αττεσλής, ήδη από μικρό παιδί, διαισθανόταν πως του συνέβαινε κάτι πολύ ιδιαίτερο και σημαντικό, αφού, όταν ήταν περίπου 6 ετών, είχε βιώσει ένα συγκλονιστικό περιστατικό, που έμελλε να σηματοδοτήσει ολόκληρη την ζωή του. Τότε, λοιπόν, μπροστά στα έκπληκτα μάτια συμμαθητών και δασκάλων του, παρακινούμενος από μια εσωτερική φωνή, έθεσε τα χέρια του πάνω στο πληγωμένο γόνατο ενός συνομήλικού του παιδιού και ευθύς αμέσως το ανοιχτό τραύμα του επουλώθηκε. Μεγαλώνοντας, συνειδητοποίησε πως σκοπός τής παρουσίας του στην Γη ήταν να διαδραματίσει τον δύσκολο και ευαίσθητο ρόλο τού θεραπευτή.

Χωρίς να είναι δάσκαλος κάποιας πρωτοφανούς διδασκαλίας, εν τούτοις δίνοντας ένα θεωρητικό υπόβαθρο στις πρακτικές του, σχηματοποίησε μια « μικρή » σε έκταση διδασκαλία, ικανή, όμως, να βοηθήσει όσους ασχολούνται στον τομέα τής θεραπευτικής, προκειμένου να εργάζονται με έναν τρόπο πιό συνειδητό, σωστότερο και πλέον αποτελεσματικό.
Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, είχε λάβει από τον κόσμο τού Αοράτου εντολή να αντιμετωπίσει ο ίδιος το θέμα τού ανθρώπινου πόνου. Και έτσι, διαμέσου του, το **Αόρατο** προσπάθησε να δημιουργήσει άτομα ικανά να αντιμετωπίζουν όχι μόνον τον σωματικό, αλλά και τον ψυχικό και πνευματικό πόνο ατόμων ή ομάδων ή και του συνόλου τής ανθρωπότητας.

Στόχος τής διδασκαλίας τού Στυλιανού Αττεσλή είναι να μπορεί κάθε άνθρωπος να ανακαλύπτει μέσω καταλλήλων πρακτικών (ή ψυχονοητικών γυμνασμάτων) τις εσωτερικές δυνατότητες χειρισμού τών νόμων πού δρούν στον αόρατο κόσμο, ώστε να εγκαθιστά μέσα του μια κατάσταση καλής σωματικής, ψυχικής και πνευματικής υγείας, να είναι πάντοτε έτοιμος και πρόθυμος να βοηθά οποιονδήποτε άλλον του το ζητά, να εργάζεται με ζήλο προς την κατεύθυνση υλοποίησης της γενικότερης ψυχο-πνευματικής εξυγίανσης τού περιβάλλοντός μας και ακόμη, επαναφέροντας στην συνείδησή του τις σημαντικές εσωτερικές καταστάσεις, να μπορεί να καθαρίσει το ρύπο απ' τον καθρέφτη τής ψυχής, ώστε να αναδειχτεί η απαστράπτουσα στιλπνή επιφάνεια και να δει μέσα της τον πραγματικό (αληθινό) εαυτό του.
Υπάρχουν δύο τρόποι, προκειμένου κάποιος να μελετήσει σε βάθος και να βιώσει το φιλοσοφικό και συγχρόνως απολύτως πρακτικό σύστημα που ακολουθούν οι «Κύκλοι τών Ένδον». Ο πρώτος υλοποιείται την στιγμή που ο συγκεκριμένος άνθρωπος εντάσσει μέσα στην καθημερινότητα της ύπαρξής του, ως προσωπική του ανάγκη, την **διάθεση να προσφέρεται – και όχι μόνο να προσφέρει – υπέρ των άλλων**.
Ο δεύτερος τρόπος, το επόμενο στάδιο προσφοράς, είναι **να μεταδίδει σε ένα νέο κύκλο ανθρώπων « την διδασκαλία » τού Στυλιανού Αττεσλή**, ώστε να μπορεί και ένας νεοεισερχόμενος, χρησιμοποιώντας την, να γίνει πρώτα χρήσιμος για τον εαυτό του και έπειτα για τους άλλους.
Βασική προϋπόθεση λειτουργίας τών διαφόρων **σχηματισμένων κύκλων « Έρευνας τής Αλήθειας »**, είναι να μην αναμιγνύεται ο ένας κύκλος με τον άλλον, ακριβώς επειδή ο καθένας έχει τον δικό του ρυθμό και είναι προορισμένος, από την δική του ταυτότητα τής ενιαίας δονητικότητας τού κύκλου, να επιτελεί σε έναν τόπο κάποιο έργο, με το έναν ή τον άλλον τρόπο.
Υπάρχουν τρείς κύκλοι : ο Εξωτερικός , ο Εσώτερος και ο Εσώτατος. Ο κάθε Κύκλος έχει επικεφαλής ένα **λευκοντυμένο αδελφό** ή **αδελφό οδηγό**, όπως χαρακτήριζε και ο ίδιος τον εαυτό του διότι, όπως έλεγε, η λέξη Δάσκαλος δημιουργεί παρανοήσεις καθώς τής αποδίδουμε μεγαλύτερη αξία ή βαρύτητα από ό,τι όντως τής αναλογεί.
Προϊστάμενος τών κύκλων Ερεύνης τής Αληθείας, κατά δήλωση τού Αττεσλή, είναι ο Ευαγγελιστής Ιωάννης (ο Πατήρ **Γιοχανάν** όπως προσφιλώς συνήθιζε να τον αποκαλεί) και για να λευκοντυθεί κάποιος που ανήκε στον Εσώτατο Κύκλο απαραίτητη προϋπόθεση ήταν να ζητήσει ο Αττεσλής και να λάβει την έγκριση από τον Ιωάννη…
Ο Λευκός Μανδύας συμβολίζει το λευκό μεσοφόρι τού Μαχαραγιά **Ραμ** (*Rama Tavaivahan* ή ***Μελχιόρ*** - ενός εκ τών τριών Μάγων) που όταν προσκύνησε το Θείο Βρέφος στην φάτνη έβγαλε την πορφυρή Βασιλική του ενδυμασία, την τοποθέτησε γύρω από το λίκνο και έμεινε μόνο με αυτό το λευκό μεσοφόρι (το λευκό συμβολίζει την αγνότητα), έσπασε στο γόνατό του το ξίφος του (το άνευ αιχμής ή άναιχμο ξίφος) το απέθεσε στα πόδια τού Θείου Βρέφους και αναφώνησε :

« ***Στους Αχράντους Σου Πόδας ΛΟΓΕ Πάσα Εξουσία*** ».

Κατόπιν προσευχόμενος μαζί με τους άλλους δυο Μάγους (***Gaspar*** ή *Γκασπάρ* και ***Baal-das-Aaussar*** ή *Βαλτάσσαρ*) αναφώνησε ***Ham El Khior*** (*Χάμ Ελ Κιόρ*) που στα Σανσκριτικά σημαίνει ***είδα τον Θεό***.
Το όνομα ***Μελχιόρ***, που χρησιμοποιούμε σήμερα στην Χριστιανική Παράδοση, είναι παράφραση τής φράσεως ***Ham El Khior*** (***Χάμ Ελ Κιόρ*** ► ***Μελχιόρ***).

ΤΟ ΑΝΑΙΧΜΟ ΞΙΦΟΣ

Σε ό,τι αφορά, γενικώς, τις Σχολές και τα Τάγματα στην παγκόσμια πραγματικότητα, είναι δεδομένο ότι υπήρξαν πάντοτε και θα συνεχίσουν να υπάρχουν ως θετική έκφραση εκείνων τών αοράτων κύκλων, οι οποίοι κατά τακτά χρονικά διαστήματα σπεύδουν να αντιμετωπίσουν την πλάνη και τα εξ αυτής προβλήματα ανάμεσα στους ανθρώπους.
Άλλωστε, κάθε ομάδα μεταφυσικής έρευνας και δράσης, στο μέτρο τών δυνατοτήτων της υπηρετεί ή συμβάλλει στον ιερό σκοπό για την **εξέλιξη τής ανθρωπότητας**. Βεβαίως, ανέκαθεν οι άνθρωποι είχαν ανάγκη την Ανώτερη Γνώση.
Όμως, αυτές οι ομάδες τού ορατού κόσμου, εξαιτίας τής ανθρώπινης ατέλειας, με το πέρασμα τού χρόνου αποκόπτονται από την Πηγή τής Γνώσης, την λησμονούν, και γι' αυτό πάντα θα υπάρχουν, συγχρόνως, τάγματα ζωντανά, με ανοιχτό - ενεργό - τον αόρατο κύκλο εις τα ψυχο-πνευματικά πεδία, και τάγματα νεκρά, που έχουν πάψει, πλέον, να δρούν κατ' έμπνευση τού Ουρανού (ήτοι έχει αποσυρθεί το Πνευματικό **Εγρηγορός ►**).